

TRILERIS

KARTERIS
BLEIKAS

2

MASON CROSS SAMA- RIETIS

TYTO ALBA

MASON CROSS SAMA- RIETIS

Iš anglų kalbos vertė Vytautas Petrukaitis

VILNIUS 2021

Mason CROSS
THE SAMARITAN
Orion Books Ltd, London, 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2018 by Harley House Books, LLC
First published by Orion Books Ltd, London
© Vytautas Petrukaitis, vertimas į lietuvių kalbą, 2021
© „Tyto alba“, 2021

ISBN 978-609-466-543-1

PRIEŠ AŠTUONERIUS METUS

HUASKARANO KALNAS, JUNGAJAUS PROVINCIA, PERU

Žiūrėjau, kaip Merfis nušliaužia iki uolos atbrailos krašto, prisikiša prie akių žiūronus ir nukreipia juos į tašką už trejeto kilometrų, kur nuo siauros kalnų perėjos prasideda kelias. Ten jis nejudėdamas gulėjo geras penkias minutes. Tiek užteko, kad jo nugara pasidengtų smulkiomis snaigėmis.

– Jie neatvažiuos.

– Ką nori daryti? – paklausiau. – Šiandien nieko nebeveikti?

Grižti namo ir išgerti karšto šokolado?

Jis pasuko galvą, kad pasižiūrėtų į mane sau už nugaros.

– Nesuprantu tavęs, brolau. Rodos, ši medžioklė tau labai patinka, bet artėjant pabaigai daraisi visai... net nežinau. Abejingas.

– Sunkioji darbo dalis nuveikta, – atsakiau. – Tam, kas liko, jums, vyručiai, aš nereikalingas.

– Nors pastebėjau, kad niekados neatsisakai progos dalyvauti darbą užbaigiant.

– Man patinka grynas oras.

Merfis paršliurino atgal ir vėl atsisėdęs šalia manęs pirštinėmis rankomis ėmė valyti sniegą nuo šlaunų.

– Man per žvarbu. Tiesą sakant, karštas šokoladas būtų visai ne pro šalį. Kas, po velnių, pasidarė tiems orams?

– Oras normalus, – atsakiau.

– Vakar buvo šilta.

– Dėl „El Ninjo“. Nenormalus oras buvo vakar, ne šiandien. Dabar jis toks, koks ir turi būti.

– Maniau, „El Ninjo“ juntamas Meksikoje.

– Jis juntamas visoje Pietų Amerikoje.

– Iš kur žinai?

Gūžtelėjau pečiais neatitraukdamas akių nuo kelio už pusantro kilometro.

– Ne, rimtai, – neatlyžo jis. – Iš kur tu viską žinai? Pavyzdžiui, iš kur žinai, kad jie atvažiuos iš tos pusės?

– Aš to nežinau.

Jis valandėlę įdėmiai į mane žiūrėjo, paskui papurtė galvą. Tada vėl pažvelgė į kelią, paskui į kalno šlaitą, kur keliasėjo pro mus penkiolika metrų žemiau.

– Manai, Kroužeris tinkamai viską sujungė?

– Jis išmano savo darbą.

Trumpa tyla.

– Tas Kroužeris man nepatinka.

Mano smalsumas buvo sužadintas. Kažkodėl žmonėms nepatiko kalbėti apie Kroužerį. Beveik atrodė, kad jie bijo apie jį užsiminti. Vieną kartą ar du su šiuo žmogumi šnektelėjau – to man užteko nuspręsti, kad reikėtų laikytis nuo jo atokiau.

– Jis tylus, – pasakiau vengdamas sakyti ką nors konkretesnio.

– Jis ne tik tylus – jis psichopatas, kad jį kur velnias!

– Bet jis tinkamoje komandoje.

– Ne, brolau, tu nesupranti. Girdėjai, kas prieš keletą mėnesių nutiko Bakuboje*?

– Žinoma. Jis nudėjo penkis ar šešis blogiukus. Dėl to, kas nutiko įkaitams, jis nekaltas.

– Nudėjo šešis. Tu nematei. Nematei, ką jis jiems padarė.

Pasukęs galvą į jį pažiūrėjau laukdamas, ką dar pridurs. Pa-lyginti su kitais, Merfis buvo tikras plepys.

– Aš rimtai. Galėjai pamanyti, kad į laisvę buvo paleistas Tedas Bandis**, brolau.

– Jis šaulys. Todėl ir yra čia.

Merfis nutilo tarsi gerai apgalvodamas, ką sakys toliau.

– Girdėjai, kas nutiko.

Buvau girdėjęs, kas nutiko. Iš poros šaltinių, bet nežinojau, patikėti tuo ar numoti ranka kaip į nepagrįstas kolegų platina-mas paskalas. Tačiau štai kas buvo juokinga: turint reikalų su Kroužeriu, viskas atrodė įmanoma.

– Girdėjau vieną gandą.

Merfis sugriebė mane už peties ir priverstė į jį pažiūrėti. Stai-ga jam, rodės, prireikė, kad jo klausyčiausi.

– Tai tiesa.

Delsiau nežinodamas, ką atsakyti. O tuomet už pusanthro ki-lometro pamačiau saulės šviesą atsimušant nuo stiklo ar metalo.

– Jie atvažiavo.

* Miestas Irake už 50 km į šiaurės rytus nuo Bagdado. Irako karo metu – vienas iš aršiausiai besipriešinusių užkariautojams. (Čia ir toliau vertėjo pastabos.)

** Theodore Robert Bundy (1946–1989) – amerikietis serijinis žudikas, pagrobęs, išprievartavęs ir nužudęs daugybę merginų ir mergaičių. Prieš įvykdant jam mirties bausmę prisipažino įvykdęs trisdešimt žmogžudysčių. Tikrasis aukų skaičius vei-kiausiai didesnis.

**2015 M.
ŠEŠTADIENIS**

1

LOS ANDŽELAS

Žmonės kraustosi iš proto, kai Los Andžele lyja.

Tai nuvalkiota tiesa, viena iš unikalių apibūdinimo keistenybių, kuriomis apauga kiekvienas didmiestis. Bet, kaip dažnai pasitaiko, ši nuvalkiota tiesa turi nemenką pagrindą. Nors negali sakyti, kad Los Andžele niekada nelyja, šis reiškinys čia gana retas, todėl, kai ima lyti, jis laikomas ypatingu. Dėl šios priežasties šio didmiesčio gyventojai neįpratę vairuoti lyjant. Dėl lietaus kai kurie jų ima karščiuotis: važiuoja per greitai ar gerokai per lėtai. Kiti galbūt staigius posūkius įveikia tokiu pat greičiu kaip esant sausai kelio dangai. Nepadedą ir tai, kad miestas statytas dykumos sąlygoms. Drenažo sistema tuoj pat išsina iš rikiuotės, todėl kyla potvynių, o kai kur vanduo užsistovi. Lietaus vandeniui nutekėti skirti grioveliai kelių paviršiuje greitai prisipildo, tad susidaro hidroplanams tinkamos sąlygos. Statistika pagrindžia legendą: lyjant eismo įvykių padaugėja 50 procentų. Beprotiška!

Kelė apie tai galvojo vairuodama „Porsche 911 Carrera“ Malholando keliu – dviejų juostų asfalto serpantinu. Liūtis sruvo per priekinį stiklą taip smarkiai, kad Kelė jautėsi lyg automobilių plovykloje. Šią lietaus sieną maždaug kas sekundę

pertraukdavo valytuvų gumos, šiems judant pirmyn atgal greičiausiu režimu. Tokiu metu vairuoti atrodė beprotiška, ir taškas. Kad ir kaip atsargiai stengeisi tai daryti.

Kelė smarkiai gniaužė vairą ir palinko į priekį, tarsi atsidūrus penkiolika centimetrų arčiau priekinio stiklo bent truputį palengvėtų. Ji beveik visą gyvenimą praleido Los Andžele, bet neprisiminė tokios liūtys. Spidometro rodyklė šokinėjo ties trisdešimties kilometrų padala – greičiau ji nedrįso važiuoti, nes iš dešinės leidosi status skardis. Vis dėlto ji svarstė, ar nesurizikavus ir nepaspaudus greičio pedalo kiek stipriau, galbūt iki penkiasdešimties. Ji nerimavo, kad iš paskos pasivijęs kitas automobilis nesuspsės pristabdyti. Tarkim, koks mažiau atsargus vairuotojas, važiuojantis gerokai per greitai.

Turėjai būti beprotis tokią naktį lėkti dideliu greičiu tokiu keliu, bet čia ir buvo esmė: žmonės tokiu oru kraustosi iš proto. Kelė pasirinko kompromisą ir leido spidometro rodyklei pasiekti keturiasdešimt. Ji tankiai kvėpavo pro nosį ir stengėsi nemirskėti.

Malholando kelias buvo keistas, seniai nutiestas ir tinkamas tik kur kas mažesniai eismui. Jis vingiavo pro žvaigždžių namus, bet taip pat ir tamsesnėmis kaimiškėmis vietovėmis, panašiomis į tikrų tikriausią užkampį. Čia buvo daugybė staigių posūkių ties stačiais skardžiais. Kelė gerai nepažinojo kelio net geriausiomis aplinkybėmis, o šiąnakt ji jautėsi atsidūrusi vos ne kitoje planetos pusėje. Jau dabar atrodė, kad praslinko ištisos valandos nuo tada, kai išėjo iš „Slouno“ baro. Surizikavusi žvilgtelėti į laikrodį prietaisų skyde, suvokė, kad tepraėjo dvidešimt penkios minutės.

Pasiūlymas sėsti prie naujojo Saros žaisliuko vairo iš pradžių atrodė patrauklus ir geras sumanymas. Po dešimties minučių, kai prasivėrė dangus, Kelė bemat pasigailėjo savo sprendimo.

Nuo baro iki Saros namų – apie šešiolika–aštuoniolika kilometrų. Ji greitai važiavo pirmas dešimt minučių, kai buvo palaimingai sausa: 405-ajame greitkelyje šiuo nakties metu eismas buvo menkas net šioje Žemės automobilių sostinėje. Kiek kelio dar liko? Aštuoni kilometrai? Dešimt? Tokiu oru jiems įveikti gali prireikti visos nakties.

Kelė sulaukė kvapą ir švelniai spustelėjo stabdį įveikdama kitą posūkį – jis buvo staigesnis, negu atrodė. Tiesiog lyjant, ir dar tamsoje, buvo sunku jį įžiūrėti. Čia gatvės žibintų nebuvo, o priekinės automobilio šviesos apšvietė apgailėtinais menką kelio lopinėlių priekyje prieš prasmegdamos tamsoje. Kvaila, vėl pagalvojo ji. Netgi... beprotiška. Jai reikėtų išsukti iš šio kelio progai pasitaikius – galbūt privažiavus vieną iš apžvalgos aikštelių – ir palaukti, kol lietus baigsis.

Bėda ta, kad negalėjai žinoti, kiek dar lis, o Sara ja pasitikėjo. Saros tėvas pirmą nakties grįš, o neradęs „Porsche“ garaže tikrai patikrins jos kambarį.

Neįtikėtina, bet lyti, rodės, ėmė dar smarkiau, tarsi lietus iš jos šaipytųsi. Iš valytuvų buvo vis mažiau naudos.

Staiga Kelė susigriebė, kad radijas vis dar įjungtas. Vietos klasikinio roko stotis leido grupės „Soundgarden“ dainą „Judasios skylės saulė“. Ji vyptelėjo įsivaizduodama, ką jos pačios tėvas pasakytų apie tai, kad dešimtojo dešimtmečio vidurio įrašas priskiriamas kokiai nors „klasikai“.

Tada ji staigiai buvo grąžinta į tikrovę. Per tą akimirką, kai valytuvai nušluostė stiklą prieš vėl užkrinant lietaus sienai, automobilio žibintai išskyrė iš tamsos tamsų pavidalą, gulintį ant kelio ir trukdantį eismui jos juosta. Po dar vieno valytuvų mosto ji ryškiai, bet labai trumpai pamatė kelią priešais ir suvokė, kad tas pavidalas – tai žemės ir uolų nuolaužos, nuošliauža nuo

kalno šlaito jai iš kairės, palikusi kelyje pavojingai siaurą tarpą. Sulaikiusi kvapą Kelė ėmė stabdyti ir nusitaikė į menkutį tarpe-
lį tarp nuošliaužos ir skardžio, prasidedančio kelio pakraštyje.

Sara mane užmuš! – pagalvojo ji, kai priekinis vairuotojo pusės ratas užvažiavo ant plytos dydžio akmens jai iš dešinės šmėkšant skardžiui.

Tada „Porsche“ prasispraudė per tą tarpą išvengęs pagrindi-
nės nuošliaužos dalies ir per plauką stebuklingai visais keturiais ratais išsilaikęs ant kelio.

Ji trumpai iškvėpė, vienu metu jausdamasi dėkinga ir pra-
sikaltusi, lyg būtų išvengusi kulkos. Apvažiavo nuošliaužos lie-
kanas įdėmiai žiūrėdama, ar iš priekio nepasirodys automobilio
šviesos. Neatplėšdama akių nuo kelio, ji pirmą kartą per dešimt
minučių atsargiai patraukė vieną ranką nuo vairo ir išjungė ra-
diją. Kriso Kornelio balsas nutrūko, liko tik į stiklą barbenančio
lietaus *staccato*.

Bent tas neblaškys man dėmesio, pamanė ji vėl uždėdama
ranką ant vairo. *Nereikės...*

Ritmingą lietaus barbenimą perskrodė garsus į šūvį pana-
šus driokstelėjimas ir ji pajuto, kad užpakalinė automobilio dalis
ima slydinėti. *Sprogo padanga?*

„Porsche“ slydo į dešinę, skardžio link. Kelė smarkiai trūk-
telėjo vairą kairėn. Automobilis jos neklausė, toliau nepermal-
daujamai kryo link šešiasdešimties metrų skardžio ir nebūties.
Jokių atitvarų nebuvo, nes šioje vietoje kelias palyginti tiesus.
Nieko baisaus, jei tavo automobilis valdomas.

*Velnias! Ką daryti? Sukti vairą ta kryptimi, kuria neša auto-
mobilį? O gal į priešingą pusę? Ką reikia daryti, kai...*

Taip pat staigiai, kaip prasidėjo, slydimas baigėsi. Vairas už-
sirakino, automobilis pats išsitiesino, ir Kelė iš visų jėgų nuspau-

dė stabdį. Išgirdo metalo žviegimą – garsą, lyg kas vinimi braukytų mokyklinę lentą, – o „Porsche“ nušliaužė pačiu kelkraščiu ir sustojo prie pat skardžio.

Akimirka euforijos – ji neabejojo tuoj žūsianti, bet kažkodėl vis dar buvo gyva, – o paskui valandėlė nerimo: gal ji sudaužė naują Saros „Porsche“? Bare Sara tvirtino nežinanti, kiek jis kainavo, bet Matas panosėje kaip visada šiek tiek nepritariamai su niurnėjo kažką apie šimtą tūkstančių žalių. Lietus nesilpdamas pliaupė, tartum stengdamasis neleisti jai galvoti, smegenims susitvarkyti tiek, kad ji imtų suvokti, kas nutiko ir ką daryti toliau. Bet nespėjus pradėti galvoti apie galbūt jos padarytus tūkstančių dolerių nuostolius, šis nerimas ir visos kitos mintys išgaravo su pratus, koks naujas pavojus iškilo.

Ji sėdi negalinčiame pajudėti automobilyje, tamsoje, pliaupiant lietui, siaurame kelyje, ant stataus skardžio krašto.

Lyg paklaikusi ėmė grabalioti durelių rankenos, po visos amžinybės ją aptiko ir atidarė. Išsiropštė iš automobilio į liūtį. Pajuto, lyg su visais drabužiais būtų nėrusi į ežerą. Priglaudė delną prie kaktos, kad nelytų į akis, ir prisimerkusi pažvelgė į kelią – pirma į vieną pusę, paskui į kitą. Nepamačiusi jokių automobilio šviesų, įkišo ranką vidun ir ištraukė raktelius iš degimo spynelės, tada nuskubėjo prie galo atidaryti bagažinės, bet prisiminė, kad čia „Porsche“: gale variklis, o bagažinė priekyje. Vėl priėjo prie automobilio priekio vildamasi rasti lietpaltį, skėtį, neperšlampamą kepurę – ką nors. Nieko. Bagažinė buvo tuštutėlė. *Prakeikimas!*

Ji vėl pažiūrėjo į kelią, paskui apėjo „Porsche“ apžiūrėti, kiek įstengė, padarytą žalą. Stebuklas, bet kėbulas atrodė sveikas, sidabriniai dažai žvilgėjo per vandens uždangą. Priėjusi prie galinio vairuotojo pusės rato, pamatė, kas iš tiesų nukentėjo. Padan-

ga buvo plyšusi į skutus taip, kad ratlankis įsirėžė į kelio dangą. Kelė spėjo dėl to ir girdėjusi tą šurpų žviegimą. Ji garsiai nusi-keikė ir vėl nuo akių nusišluostė lietų.

Šviesos blyksnis privertė ją pakelti galvą. Kitas automobiliš už šimto metrų, nors per tą liūtį ji dar negirdėjo variklio. Jis važiavo tiesiai į ją. Kelė perbėgo per kelią ir pasileido besiartinančio automobilio link mojuodama rankomis ir šaukdama. Ji vilkėjo juodą palaidinę ir džinsus, bet dabar gailėjosi nepasirinkusi ko nors labiau matomo. „Fordas“ pralėkė pro šalį, vairuotojas staigiai pasuko vairą pamatęs stovintį „Porsche“ ir vos nekliudė į jo eismo juostą išlindusio užpakalinio bamperio. Tam šikniui užteko įžūlumo smarkiai nuspausti klaksoną linksmi nuvažiuojant toliau. Kelė meldėsi, kad jis trenktųsi į kliuvinį, kuris sudraskė jos automobilio padangą, bet „Fordas“ apvažiavo nuošliaužą priešinga kelio puse ir užpakaliniai jo žibintai pranyko.

Dabar Kelė buvo permirkusi kiaurai. Ji tekina pribėgo prie automobilio ir darkart atidarė dureles. Jos rankinė gulėjo ant keleivio sėdynės; palyginti su brangiais odiniais apmušalais, ji atrodė nesekoningai. Ją pasičiupusi, Kelė vėl sėdo prie vairo, nusprendusi surizikuoti dar vieno automobilio keliamu pavojumi mainais už kelias atokvėpio nuo lietaus akimirkas. Atsidūrus tokioje padėtyje patariama išlipti iš automobilio ir stovėti šalikelėje, bet tie, kurie taip pataria, juk nebūna kiaurai permirkę. Šiaip ar taip, priekinius automobilio žibintus ji pastebės laiku... argi ne? Ji pasisuko ant sėdynės ir įsmeigusi akis į kelią už nugaros ėmė raustis rankinėje, atrinkdama ir traukdama joje susikaupusius niekus, kol užčiuopė savo mobilųjį. Ranka sugniaužė pažįstamą mažutį stačiakampį ir jį ištraukė. Skambinti Sarai ir pasakoti, kas nutiko, nebuvo prasmės. Net jeigu ji atsilieps, vakaras

su Džošu jai bus sugadintas. Skambinti į AAA – Amerikos automobilinekų asociaciją – irgi neverta. Kelė savo mašinos neturėjo ir abejojo greitu laiku ją pirksianti – nebent jos viršininkas netikėtai nuspręstų daryk padidinti atlyginimą. Liko vienintelė išeitis – skambinti tėvui.

Bet Kelei nuspaudus mygtuką, kad nušvistų ekranas, šis užsispyręs liko tamsus. Prakeiktas „Apple“! Suploji už mobilųjį keturis šimtus žalių, o jo baterijos užtenka ne daugiau kaip aštuonioms valandoms, net ne itin daug naudojančios. O bare ji naudojo jį daug: fotografavo, tikrino feisbuką, skambino Matui, kai šis vėlavo, kilus ginčui gogle ieškojo kokteilio recepto...

Puikumėlis! Mašina nevažiuoja, mobilusis neveikia... Ar šiąnakt dar gali būti kas blogiau?

Kelė vėl išlipo laukan į liūtį, pasižiūrėjo į kelią priekin ir atgal. Nieko. Ji svarstė turimas išeitis. Abejojo, ar įstengtų nustumti „Porsche“ į kitą kelio pusę, net jeigu visos keturios padangos būtų sveikos, o vienai sprogus užduotis beviltiška. Ji buvo įstrigusi kažkur baisiame užkampyje be lietpalčio, mobiliojo ir, vėliau rautų, bemaž be jokios vilties.

Tada žybtelėjo šviesa.

Priekyje ji pamatė, kaip priekiniai žibintai pranyksta ir vėl pasirodo mašinai įveikiant posūkį. Ji vėl perėjo per kelią ir atsis-tojo taip arti jo vidurio, kaip tik išdrįso. Ėmė mojuoti rankomis ir šaukti, šįkart kur kas garsiau. Sužinojus, kad mobilusis neveikia, atsirado daugiau jėgų kriokti.

Už penkiasdešimties metrų nuo jos mašina ėmė mažinti greitį – vairuotojas Kelę pastebėjo. Mašinai privažiavus arčiau, Kelė pamatė, kad tai kažkoks pikapas. Gerai – gal jis turės gervę ar dar ką nors, su kuo bus galima nutempti „Porsche“ nuo kelio. Bet ji užbėga įvykiams už akių: pirma reikia mašiną sustabdyti.

Kelė vėl ėmė mojuoti, šįsyk net pasišokinėdama, nes sunerimo, kad ir šis vairuotojas gali padidinti greitį ir prašvilpti pro šalį. Bet jis to nepadarė. Tamsus sunkvežimiukas – buvo neįmanoma net apytikriai įžiūrėti spalvos – sklandžiai sustojo prie jos dirbančiu varikliu. Vairuotojo langelis lėtai nusileido. Kelė įsispitrijo į tamsų mašinos vidų. Kadangi lijo, o gatvės žibintų nebuvo, vairuotojo neįžiūrėjo.

– Labas... – nedrąsiai tarė ji.

Galop tamsa kiek prasisklaidė ir langelyje pasirodė galva. Vyras, pamanė ji, nors tikra nebuvo. Pasigirdo žemas, ramus balsas – per lietų vos girdimas.

– Reikia pagalbos?

Vyriškis buvo užsidėjęs tamsiai mėlyną ar žalią beisbolo kepuraitę be jokio logotipo, snapelį nuleidęs taip, kad trys ketvirčiai veido skendėjo tamsoje ir matėsi vien švariai nuskustas smakras.

Kelė nurijo seiles ir pajuto šaltuką, niekaip nesusijusį su tuo, kad jos drabužiai kiaurai permirkę. Ar dėl to balso, ar dėl instinktyvaus pirmąkartio pavojaus pojūčio, kilusio neįstengiant gerai įžiūrėti veido, staiga ji pajuto keistą poreikį pasakyti vairuotojui, kad viskas gerai ir ji palauksianti kitos mašinos.

Bet tai nebuvo išeitis. Tokią naktį ji pasielgtų kvailai... ne, *beprotingai*, jei pasiūlymą atmestų.

– Taip.

Kelė linktelėjo galvą.

– Taip, pagalbos man tikrai reikia.

2

FORT LODERDEILIS

Šeštadienio vakaras, Fort Loderdeilio centras. Atrodė, kad esu toli nuo jūros kranto. Saulė nusileido jau prieš kelias valandas, bare buvo juntamai vėsiau, palyginti su lauku. Pernelyg vėsu, kad man patiktų. Jaučiausi kaip atsidūręs didžiuliame šaldytuve. Stabtelėjau prie durų ir nužvelgiau patalpą – gal pamatysiu ką nors svarbaus.

Lubos žemos, sienos prieš dešimtmetį ar du nudažytos juodai. Patalpa ganėtinai didelė, lankytojų kaip šeštadienio vakarą negausu – gal kiek daugiau negu dvi dešimtys. Tolimajame gale beveik per visą sienos ilgį ėjo baras, lanku siaurėjantis prieš koridorių, kur rodyklės kreipė į tualetus ir atsarginį išėjimą. Apskriti stalai papuošti žvakėmis, įkištomis į tuščius gėrimų butelius. Nulipau du laiptelius nuo laukųjų durų ir nuėjau nužiūrėdamas veidus, tarsi ieškočiau draugo. Diduma lankytojų sėdėjo poromis arba nedideliais būreliais, išskyrus vienišą blondinę prie vieno iš kampinių staliukų, kuri pakėlė akis, o paskui nususuko man įeinant į barą. Ties jos veidu mano žvilgsnis sustojo nė kiek ne ilgiau nei ties dar kieno nors. Kiti lankytojai sudarė niekuo neypatingą profesionalių girtuoklių ir pasiklydusių turistų mišinį.

Pavojaus varpas suskambo vienintelį kartą – pamačius prie muzikos automato sėdintį tamsiaplaukį vyriškį. Jo akys sutiko manąsias, vertinamai nužvelgė, kai ėjau pro šalį, paskui nesusidomėjusios nukrypo kitur. Vyro nosis buvo sulaužyta, rankos didelės. Boksininkas, tik nebūtinai geras. Vilkėjo odinį švarką.

Apskritai paėmus, neblogai pritiko prie tų dviejų labai panašios išvaizdos ponų, kuriuos mačiau stoviniuojančius lauke kitapus gatvės. Įdomu, bet niekaip nesusiję su manim. Įsidėmėjau, jei kartais ateityje prireiktų, ir atsisėdau prie baro kampe, šalia atsarginio išėjimo koridoriaus.

Iš čia geriausiai mačiau patalpą. Dar kartą nužvelgiau veidus ir linktelėjau prisiartinusiam barmenui. Atsispyriau pagundai užsisakyti bokalą šalto alaus ir pasirinkau stiklą gazuoto vandens su žaliosios citrinos skiltele. Be alkoholio, bet ganėtinai panašus į tikrą gėrimą, taigi nepatrauksiu nepageidaujamo dėmesio.

Gurkšnojau gazuotą vandenį stengdamasis nekreipti dėmesio į Europos atlikėjų popmuziką, dundančią iš garsiakalbių už pusanthro metro nuo kairės ausies. Tai buvo vienintelis strategiškai geros mano padėties trūkumas.

Vėl pasukau galvą iš kairės į dešinę, atgaivindamas atmintyje patalpos vaizdą. Vyras prie muzikos automato nepajudėjo. Mano žvilgsnis nukrypo į šiaurvakarinį baro kampą, kur sėdėjo blondinė. Tik ji nebesėdėjo, o atsistojusiėjo įstrižai link ten, kur sėdėjau aš.

Jai prisiartinus įsitikinau, kad garbanoti pečius siekiantys jos plaukai natūraliai – taigi brangiai – nudažyti. Vilkėjo mėlynus džinsus ir juodą palaidinukę, vos siekiančią juosmenį. Avėjo odinius batus aštuonių centimetrų kulnais. Ant dešinio peties buvo pasikabinusi nedidelę odinę rankinę.

Nusukau akis ir įsižiūrėjau į duris, tarsi kas nors turėtų tuoj prie manęs prisidėti. Priėjusi prie baro blondinė pasirėmė į jį dilbiais. Ji atsisėdo ant kėdės šalia manosios, vadinasi, jai teko paeiti penkis žingsnius į šalį, kad čia atsigaulytų. Taigi ji norėjo atsidurti šalia manęs ir padarė tai tyčia. Man teko keisti sumanymą.

Užsisakydama taurelę „Stoličnajos“ ji žiūrėjo tiesiai prieš save, bet paskui pasisuko į mane ir nusišypsojo.

– Sveikas.

Atsakydamas nusišypsojau jai ir mėginau perprasti jos veido išraišką. Ar ji žino, ką čia veikiu? Spėjau esant visiškai įmanoma, kad žino, jog yra ieškoma, ir kad saugosi tam tikro tipo žmogaus. Bet esmė ta, kad aš labai stengiuosi nebūti panašus į jokie tipo žmogų.

– Man patinka ši daina, – po valandėlės tarė ji, paskui apsimestinai droviai mane nužvelgė. – Kuo tu vardu?

Nusprendžiau, kad man nėra ko nerimauti. Ji nežino, kas aš. Ji – tik pasilinksminimus mėgstanti mergina, apsimetanti susidomėjusi ką tik atėjusiu vienišu nepažįstamuoju. Pabrėžiu: *apsimetanti*.

– Aš esu Bleikas.

– Jėga.

Ji linktelėjo galvą, tarsi šis vardas ką nors reikštų.

– Mano vardas Ema. Tu čia ne vienas?

Ji persistengė, lyg gyvybės draudimo agentas, įtikinėjantis potencialų klientą likus dešimčiai minučių iki nesėkmingos paminos pabaigos. Jokiai tokios išvaizdos merginai net nereikėtų mėginti užmegzti pažinties su vyriškiu bare. Jokiai tokios išvaizdos merginai nereikėtų net užkalbinti vyriškio. Tai ką ji rezga? Nusprendžiau rasti atsakymą į šį klausimą; pasukti smegenis visai sveika. Nusprendžiau pažiūrėti, kur viskas pakryps.

– Tu man pasakyk.

Ji nusišypsojo ir palietė man ranką kiek žemiau peties. Pajutau, kad ji spusteli man raumenis per marškinius, tarsi juos tikrindama, ir tada supratau, ko jai iš manęs reikia.

Ji atitraukė ranką, kai grįžo barmenas ir numetęs servetėlę

ant baro padėjo ant jos taurelę su degtine. Jis žvilgtelėjo į dar puspilnį mano stiklą, bet aš papurčiau galvą.

– Ir kuo tu užsiimi, Bleikai?

Apsvarsčiau, ką atsakyti, ir nutariau, kad nėra reikalo meluoti.

– Esu kaip ir konsultantas.

Ji prisimerkė.

– Kokios srities?

– Dažniausiai pasitaikančios, – atsakiau. – Žmonės man moka, kad spręščiau problemas, kurių patys neištengia išspręsti.

Ji nusijuokė, lyg būčiau pasakęs geriausią amžiaus sąmojį, ir vienu mauku išlenkė taurelę.

– Sprendi *problemas*. Nuostabu.

– Stengiuosi įtikti žmonėms.

– Ir koks, tavo nuomone, yra svarbiausias konsultantui reikalingas įgūdis?

– Kodėl klausai? Nori tapti konsultante?

– Galbūt.

– Tuomet tikriausiai turėčiau sakyti – mokėjimas improvizuoti.

– Gerai.

Ji pasilenkė prie pat manęs – jai iš burnos stipriai trenkė degtine – ir sušnabždėjo:

– Nori eiti iš čia?

Žvilgtelėjau į duris, paskui vėl į ją.

– Dabar pat?

Ji linktelėjo ir jos tonas tapo sąmokslininkiškas.

– Klausyk, lauke manęs laukia pora vyrų...

– Kurių norėtum išvengti?

– Tikrai taip.

- Du vyrukai.
- Aš juk taip ir sakiau, ar ne?
- Norėjau būti tikras.

Ji sunerimusi nusijuokė, lyg būčiau ne taip ją supratęs.

– Jokių nemalonumų ar dar ko nebus, jei palydėsi iki mano mašinos.

Staiga pamačiau jos akyse baimę, susirūpinimą, kad mane atbaidė. O tai reiškė, kad nemalonumų tikrai kils. Ko gero, kur kas daugiau, negu ji suvokė.

Atsilošiau ant kėdės ir išgėriau gazuoto vandens, lyg rimtai svarstydamas jos siūlymą. Laimė, barmenas aptarnavo klientus kitame baro gale.

- Kur tavo automobilis? – paklausiau.
- Prie pat baro. Raudonas, dvejų durų.

Tai buvo tiesa. Mažą raudoną „Audi A5“ mačiau prie šaligatvio už dvidešimt metrų nuo baro durų.

Vėl pasilenkiau prie jos ir tyliai prašnekau. Daugiausia jos labui – niekas nebūtų manęs girdėjęs per muziką, net jei būčiau rėkęs visa gerkle.

– Gerai, apsimesi, neva tave įžeidžiau. Atsistosi ir nuduosi einanti į tualetą. Man už nugaros koridoriuje yra atsarginis išėjimas. Išeik pro jį ir lauk manęs.

Akimirką ji atrodė suglumusi, gal todėl, kad nesitikėjo, jog paklusnus apsaugininkas ims jai nurodinėti. Ji greitai atsitokėjo ir trumpai suktai šyptelėjusi parodė sutinkanti. Tai buvo pirmas nuoširdus dalykas, kurį ji padarė nuo tada, kai mane užkalbino.

Ji ryžtingai atitraukė kėdę, atsistojė ir nueidama pavartė akis. Džiaugiasi, kad nepersistengė – neskėlė man antausio, neaprėkė. Jai kur kas geriau sekėsi vaidinti įsiutusią, negu apsimesti, kad dominu ją kaip potencialus kavalierius.

Žiūrėjau, kaip ji nueina, ir valandėlę palaukiau. Kaip ir tikėjau, vyras odine striuke atsistojo nuo kėdės ir tiesiausi keliu pasuko į koridorių. Jis mokėjo skaityti ne blogiau už mane ir žinojo apie atsarginį išėjimą. Štai kodėl jis buvo bare, jo draugams laukiant gatvėje. Praeidamas jis dirstelėjo į mane. Apsimečiau nepastebintis.

Atsistojau ir jam spartinant žingsnį nusekiau iš paskos. Tualetų durys buvo kairėje pusėje, o koridorius suko į dešinę ir dar vienas ženklas rodė atsarginio išėjimo kryptį.

– Atsiprašau, – kreipiausi į jį.

Kai jis pasisuko į mane, iš visų jėgų trenkiau jam į viršunose. Vyras suriko iš skausmo, puolė į priekį, o aš sugriebiau jo galvą ir trenkiau sau į kelį. Jis be sąmonės susmuko ant alaus dėmių išmarginto kilimo. Pažiūrėjau sau už nugaros norėdamas įsitikinti, kad skausmo riksmą užgožė muzika, ir priklaupęs ant kelio jį aptapšnojau. Pistoletą – „Heckler & Koch HK45“ – radau vidinėje striukės kišenėje. Beveik kariškas modelis – pavojingas ginklas. Paėmiau jį ir užsikišau už diržo nugaros pusėje.

Greitai perėjau koridorių ir pamačiau blondinę, stovinčią prie atdaro avarinio išėjimo. Aišku, tikrasis jos vardas buvo ne Ema, o Karolina Elžbieta Čerč. Dvidešimt ketverių metų. Masačusetso valstijos išduotame vairuotojo pažymėjime buvo nurodytas jos ūgis – 180 cm, plaukai rudi, akys irgi. Du požymiai iš trijų tiko moteriai priešais mane.

– Mano mašina už kampo, – tarė ji nekreipdama dėmesio į kivirčą koridoriuje.

– Bala nematė, – atsakiau.

Suėmiau ją už žasto ir per avarinį išėjimą nusitempiausi į siaurą, tamsų skersgatvį. Palei sieną buvo pristatyta šiukšlių konteinerių; iš kai kurių iškritusios nebetelpančios šiukšlės mėtėsi ant

betono su išmuštomis duobutėmis. Skersgatvis iš dešinės už penkių metrų baigėsi akligatviu. Penkiolika metrų man iš kairės jis atsivėrė į gatvę, vedančią į kitą, priešais barą. Pastatai abiejose pusėse buvo vienaukščiai ir dviaukščiai: belangės galinės barų, užkandinių ir biurų pastatų be iškabų sienos. Jeigu paskubėsi-me, galėsime išeiti į gatvę, apeiti kvartalą ir sėsti į mano išsinuo-motą „Honda“, nepastebėti barą stebinčių dviejų vyrų. Aišku, jeigu jie nepasitraukė iš ten, kur stoviniavo anksčiau.

Nuskubėjau gatvės link tikėdamasis, kad Karolina seks iš paskos. Ji neapvylė, risnojo savo aukštakulniais, kol su manim susilygino.

– Po velnių – ką turėjai galvoje sakydamas „bala nematė“?

Skersgatvio pradžioje vis dar nebuvo nė gyvos dvasios. Nu-žvelgiau žemus stogus abiejose pusėse.

– Tuodu vyrukai priešais barą – kas jie?

– Neskubėk!

Sustojau ir į ją atsigrėžiau.

– Kas jie tokie?

Ji nususuko.

– Niekas. Buvęs mano vaikinai. Jis pasidarė ganėtinai baisus. Neatstoja nuo manęs.

– Buvęs kavalierius ir niekas daugiau? – paklausiau vėl pasi-sukdamas eiti.

Karolina darsyk mane pasivijo – ėjo stebėtinai greitai, nors avėjo aukštakulnius.

– Taip. Kodėl klausai?

Jos balse pajutau smalsumą. Ji žinojo, kad aš žinau, jog ji sako ne viską, ir jai labiau rūpėjo, kaip sužinojau, negu išsaugoti savo paslaptis.

– Todėl, kad įprastai baisūs buvusieji pastato mašiną priešais

tavo namus ir siuntinėja šlykščias žinutes tau į feisbuką. Jeigu jie tikrai drąsūs, gali net pamėginti griebtis smurto. Įprastai jie nesisveda ginkluotų pakalikų. Nebent jau turi porą besisukiojančių aplink.

– Kas yra ginkluotas pakalikas?

Išsitraukiau pistoletą ir atkišau pasidėjęs ant delno. Ji išplėtė akis.

– Ką tik atėmiau jį iš trečio vyruko bare. To, apie kurį nežinojai. Čia taktinis kompaktiškas pistoletas HK45. Kainuoja apie tūkstantį du šimtus žalių. Šis modelis skirtas ne pradedantiejiems. Kas tas kavalierius?

– Velnias! Jis *sakė*, kad mane nudės, bet...

Mes priėjome skersgatvio pradžią. Daviau Karolinai ženklą nuo manęs atsilikti ir nuleidau pistoletą laikydamas pirštą ant gaiduko. Žvilgtelėjau už kampo ir suvokiau žiūrintis į kito pistoleto vamzdį.

O tai reiškė, kad planas vėl keičiasi.

3

Buvęs Karolinos kavalierius buvo aukštesnysis iš dviejų vyrų, kuriuos anksčiau mačiau priešais barą. Atrodė kokių keturiasdešimt penkerių ar beveik penkiasdešimties, bet geros sportinės formos, juodų kaip degutas plaukų ir kampuoto, gražaus veido. Madingo modelio odinė striukė, brangus ginklas ir negyvas, atsainus pilkų akių žvilgsnis pasakė viską, ką man reikėjo žinoti.

Jis mostu paragino mus grįžti į skersgatvį, toliau nuo gatvės, ir liepė man mesti ginklą. Padariau kaip lieptas. Įdėmiai žiūrėjau

jam į akis ir pamačiau daugiau, negu buvo aišku iš pradžių: jis svarstė, neskubėjo. Gerai. Vadinasi, turėsiu reikalą ne su visišku psichopatu. Lėtai pakėliau rankas ir akimirką žiūrėjau į gatvę norėdamas įsitikinti, kad jis vienas. Spėjau, kad jo bendras vis dar stebi barą.

– Kas čia, Lize? – paklausė jis žvilgtelėdamas į merginą, kurios išgalvotų vardų sąrašas vis ilgėjo. – Jau susiradai naują vyrą?

Jis kalbėjo su vos juntamu akcentu, sakyčiau, serbišku. Dėl amžiaus ir polinkio taikytis į žmones šaunamaisiais ginklais be-
maž neabejojau jį esant Kosovo veteraną. Balsas sustiprino man susidariusį įspūdį, kad jis yra ramus, savo veiksmus gerai apgalvo-
vojantis žmogus. Dar supratau, kad vaikosi Karoliną ne vien dėl jos moteriškų gudrybių.

– Jis niekas, Zoranai, – atsakė ji. – Paleisk jį.

Jis nežiūrėjo į ją – neatitraukė akių nuo manęs, ir aš buvau patenkintas pamatęs jo veide šioją tokį susirūpinimą. Abu buvome pakliuvę į bėdą: man į galvą buvo nutaikytas pistoletas, bet spręsti, ką daryti toliau, turėjo jis. Neišmintingas žmogus mane nušautų ir paliktų nukraujuoti ant šaligatvio. Jeigu teisingai įvertinau šį žmogų, jis nenorėtų sulaukti galimų tokio veiksmo padarinių, bent jau neturėdamas tam tvirto pagrindo.

Zoranas visą tą laiką neatplėšė akių nuo manęs. Elgėsi sumaniai, nes nedavė man sekundės dalies, kurios reikėtų atimti iš jo pistoletą. Kita vertus, jis negalėjo pažiūrėti žemyn, apžiūrėti ginklo, kurį nešiausi, ir galbūt pažinti jį kaip priklausantį jo sėbrui bare. Taigi liko galimybė, kad jis manęs deramai neįvertins.

Akies krašteliu mačiau, kad Karolina įsitempia, tarsi svarstydama, ar mėginti bėgti. Tikėjausi, kad ji to nedarys. Šis sprendimas būtų prastas mums abiem, ypač man. Kurį laiką nė vienas

nepratarėme žodžio. Už kelių kvartalų girdėjau dundant į šiaurę važiuojantį tris apygardas jungiančio geležinkelio traukinį.

– Ko tu nori? – paklausiau tamsiaplaukio vyro išmeigęs žvilgsnį jam į akis, kad suprastų, jog klausimas ne retorinis. Mudu buvom tiesiog du vyrai, ramiai aptariantys, kaip geriausia spręsti bendrą problemą.

Vis dar neatitraukdamas nuo manęs akių, Zoranas linktelėjo Karolinai Čerč.

– Prieš dvi dienas pabudau, o ji buvo dingusi. Kartu su penkiolika gabalų iš mano buto.

– Gera, – pasakiau, paskui neatsigręždamas į Karoliną pridūriau: – Duok jam savo automobilio raktelius.

– Ką?

– Man nusišikt ant to automobilio, drauge, – tyliai tarė Zoranas. – Man tik reikia mano pinigų.

Iš jo tono spėjau jį meluojant – pinigai čia buvo niekuo dėti. Bent jau ne svarbiausia. Esmė buvo principas – niekam nederėjo matyti, kad šitaip apiplėšiamas jo padėties žmogus.

Linktelėjau į Karolinos pusę.

– Praėjusią naktį ji praleido viešbutyje Švento Andriejaus gatvėje, išsiregistravo šįryt. Jeigu ji tebeturi tavo pinigus, jie raudojoje dvejų durų „Audi“ netoli baro.

Karolina pradėjo klausti:

– Po velnių, iš kur žinai... – bet užsičiaupė.

O tada leidosi bėgti.

Zoranas apsisprendė per sekundės dalį. Jis galėjo likti su manim arba vyti Karoliną. Jeigu liktų su manim, vėl prarastų galimybę susigrąžinti pinigus ir atitaisyti patirtą skriaudą. Jeigu vytųsi Karoliną, paliktų mane su pistoletu, kurį numėčiau ant žemės. Jis žengė gudrų žingsnį, patį negailestingiausią, bet per lėtai.

Jam nuspaužiant gaiduką, aš jau puoliau prie pistoleto.

45-o kalibro kulka sulindo į sieną man už nugaros, kur prieš akimirką buvo mano galva. Griūdamas ant žemės bato kulnu smarkiai spyriau Zoranui į pakinklį ir kartu pakėliau numestą pistoletą. Jam pakirto koją ir jis parkrito tuo metu, kai sugniaužiau ginklą. Zoranui sudrebėjo ranka, bet jis greitai susigriebė ir vėl ėmė kreipti pistoletą man į galvą. Vožiau jam per riešą kairės rankos kumščiu ir tuo metu Zorano ginklas iššovė; garsus trenksmas nuaidėjo atsimušęs nuo skersgatvio namų sienų. Nespėjus jam iššauti dar kartą, įrėmiau H&K vamzdį jam į kaklą, į patį tarpuakį. Jo akys valandėlę suspindo iš nuostabos, bet paskui susiaurėjo.

– Nesielk kaip mulkis, – patariau.

Vos kelios sekundės prabėgo nuo tada, kai nuaidėjo šūvis, bet aiškiai girdėjau du garsus, žyminčius bėgantį laiką: tamsoje slops-tančius Karolinos Čerč žingsnius ir balsus, sklindančius iš priešingos pusės. Dabar dilemą spręsti teko man. Nors tai ne visai tiesa. Kas nutiks – Zoranas liks gyvas ar mirs, – diktuos jis pats.

Jo gniaužtai atsileido, pistoletas iškrito iš dešinės rankos ir trinktelėjo į duobutėmis nusėtą betoną. Išmintingas vyriškis. Atsiprašydamas gūžtelėjau pečiais, o paskui tvojau pistoleto rankena į dešinį smilkinį. Ne mirtinai, bet pakankamai smarkiai, kad laimėčiau laiko grakščiai pasišalinti. Ryte, kai atlėgs smegenų sukrėtimas, jis man padėkos.

Zoranui gulint ant šaligatvio paėmiau jo ginklą, tada žvilgtelėjau į gatvę. Karolina buvo dingusi. Jeigu jai užtenka proto, pamirš automobilį su penkiolika gabalų ir pasislėps tamsoje. Bet iki šiol jos veiksams nebuvo būdingas sveiko proto perteklius.

Riksmams iš gatvės artėjant prisiminiau trečią vyruką už mažiau negu kvartalo, kuris turėjo girdėti šūvius. Bet jis bus vie-

nintelis žmogus iš juos girdėjusiųjų, kuris tikrai dabar neskambins mobiliuoju kviesti farų.

Įsikišau į kišenės abu H&K, greitai nusigavau prie artimiausio šiukšlių konteinerio ir pristūmiau šį prie tinkuotos sienos. Tada ant jo užlipau, atgavau pusiausvyrą ir pašokau į viršų. Abiem rankomis įsikibau į stogo kraštą, prisitraukiau, persiritau per parapeatą ir atsistojau. Iš apačios išgirdau riksmą ir garsius balsus. Pritūpiaiu ir surizikavau per stogo kraštą pažvelgti į skersgatvį apačioje. Jo pradžioje buvo trys žmonės, vienas iš jų – Zorano parankinis, trečiasis vyras, kurį mačiau priešais barą. Kiti du buvo senyva pora, sprendžiant iš drabužių, – turistai. Rėkė moteris.

– Dieve brangus, jis negyvas?!

Vyras, atsitūpęs prie Zorano, tikrino pulsą. Trečias iš Zorano draugijos lyg patrakęs dairėsi į vieną ir į kitą gatvės pusę, dešinę ranką sukišęs giliai į striukės kišenę. Pasilenkiau ir nušliaužiau atbulas, kol jis nepažiūrėjo į mane. Nusigavęs pakankamai toli nuo krašto, pradėjau bėgti atgal prie eilės pastatų, tarp kurių buvo įsikūręs baras. Mano batų padai beveik nekėlė garso atsimušdami į minkštą bituminę stogo dangą, dešimt tūkstančių dienų kaitintą saulės. Stogas buvo ilgas, plokščias stačiakampis, kaip pakliuvo užlopytas ir nusėtas oro kondicionierių angų. Jis driekėsi porą šimtų metrų iki susikirtimo su pastatų virtine palei pagrindinę gatvę, kur buvo ir baras. To kvartalo pabaigoje mačiau viršutinius trečdalius gatvę juosiančių palmių.

Artindamasis prie stogo krašto ėmiau bėgti sparčiau ir mintyse įsivaizdavau gatvę priešais barą. Apskaičiavau, kad Karolinos „Audi“ stovi šalia aukščiausios palmės mano regos lauke. Ji leido si į kojas gerokai anksčiau už mane, bet aš bėgau tiesiausiu keliu.

Atstumą įveikiau per kelias sekundes, dėkingas už energijos pliūpsnį po dienų, praleistų lėktuvuose, automobiliuose ir sėdi-

nėjant baruose. Pasiėkęs stogo kraštą ir pažiūrėjęs žemyn, kažkur už nugaros išgirdau kaukiant policijos automobilio sireną. Apskaičiavau be galo tiksliai: raudonas automobilis stovėjo tiesiai po manim, Karolina Čerč jo dar nepasiekė.

Tačiau ji greitai artinosi. Bėgo basa, batelius suspaudusi kairėje rankoje, dešinė rausėsi raktelių rankinėje. Pasisukau ir pasižiūrėjau į priešingą gatvės pusę, tikėdamasis, kad trečiasis vyriškis iš Zorano draugijos bet kurią akimirką pasirodys iš už kampo. Šalutine gatvele ėmė traukti būreliai žmonių; sambrūzdis kiek toliau traukė juos kaip magnetas geležies drožles. Bet trečiojo vyro nesimatė – kol kas.

Karolina Čerč pribėgo prie mašinos, ėmė krapštytis su rakto pulteliu, kol galop rado reikiamą mygtuką, jį nuspaudus užsidegė šviesos ir durelės spragtelėjusios atsirakino. Paėjau du žingsnius atatupstas, kad galėčiau įsibėgėti, tada šokau žemyn, nusileidau ant automobilio stogo, paskui nušliuožiau nuo jo ant šaligatvio tarp Karolinos ir mašinos.

– Vairuosiu aš.

Ji sulaukė kvapą, pažiūrėjo į gatvės pusę, iš kur atbėgo, paskui vėl į mane. Atrodė suirzusi.

– Kas tu toks, pone? Ir kaip tu drįsti...

– Ei!

Išgirdęs šaukiant iš kitos pusės, staigiai pasukau galvą. Prie mūsų tekinas artinosi trečiasis vyras, sukišęs ranką giliai į striukės kišenę. Jis akivaizdžiai pamatė, kas nutiko jo bosui, ir pasiėgė pasišalinti prieš pasirodant policijai.

Atidariau dureles ir įlipdamas išplėšiau raktelius Karolinai iš rankos. Įkišau raktelį į degimo spynele, o Karolina tuo metu atsisėdo ant keleivio sėdynės ir užtrenkė dureles. Variklis atgydamas suburzgė, o persekiotojas jau buvo taip arti, kad plojo delnu

per įlenktą mašinos stogą prieš man atsiplėšiant nuo šaligatvio bortelio.

Ištiesiau ranką ir nulenčiau Karolinos petį žemyn, o pats susikūprinau ir didindamas greitį žvilgčiojau į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Vyrukas tebestovėjo ant šaligatvio ten, kur jį paliko-me. Pistoletu iš kišenės neišsitraukė. Manau, matydamas, kaip ties pirmu posūkiu sukame į kairę, jis nenorėjo rizikuoti, nes vakaras jau ir taip gana nesėkmingai susiklostė jo šutvei.

Atsispyriau pagundai nuspausti akceleratoriaus pedalą iki galo, nors gatvėse eismo beveik nebuvo. Tam trečiam vyrukui prireiks poros minučių nusigauti iki savo automobilio – jeigu išvis jį turi. Kelis kartus pasukęs kur pakliuvo, įsitikinau, kad mes toli atitrūkome. Mažiausiai norėjau patraukti dėmesį į automobilį, važiuojantį iš šaudynių vietos. Važiavau šalutinėmis gatvėmis, kol suradau Pietų federalinį greitkelių. Kai nutolome nuo baro apie porą kilometrų, sumažinau greitį ir ėmiau paisyti kelio ženklų.

– Gerai, kas, po šimts velnių, iš tikro esi?

– Jau sakiau.

– Nesiesk. Joks tu ne konsultantas. Ir kodėl mane sekei? Gal tu koks moterų persekiotojas? Tai tave jaudina?

Pamačiau rodyklę į Floridos valstijos A1A kelią. Fort Loderdeilyje niekada nebuvo buvęs, bet iš vakardienos prisiminiau, kad tas kelias nuves mane ten, kur noriu nukakti.

– Juokauji? – atsakiau. – Esi labai geros nuomonės apie save, ar ne, Karolina?

– Žinai mano vardą? Aišku, žinai.

Ji susiraukė.

– Tave atsiuntė mano tėvas, tiesa? Ką jis padarė? Sumokėjo tau, kad mane pagrobtum?

Pasukau į vakarus, į A1A, ir dairiausi rodyklių, kaip iš jo išvažiuoti. Kelią iš abiejų pusių juosė palmės. Nors Atlanto vandenyno nemačiau, žinojau, kad jis tiesiai priekyje, po purvinu oranžiniu nakties dangumi.

– Žmonių negrobiu. Tavo tėvas mane nusamdė, kad tave surasčiau ir patikinčiau, jog pavojus tau negresia. Nesu tikras, ar galiu įvykdyti antrą dalį. O tu tikra?

Ji nieko neatsakė, tik aiškiai sukando lūpą.

– Kertu lažybų, kad šiuo metu grįžti į Bostoną ir gauti dosnius kišenpinigius atrodo kiek patraukliau negu anksčiau. Rimtai pagrobei penkiolika gabalų iš Floridos gangsterio?

– Tėvas nustojo mokėjęs kišenpinigius, o merginai juk reikia valgyti.

Pamačiau reikiamą nuovažą ir išsukau iš greitkelio į Sebastiano gatvę.

– Vakar viešbutyje nurodei ne savo pavardę. Vyrukas, pardavęs tau automobilį, neprašė parodyti asmens dokumento. Tai gerai. Ar kam nors ten pasakei savo tikrąją pavardę?

Ji valandėlę tylėjo, paskui nenoromis papurtė galvą.

– Tai gerai, – pakartojau. – Jeigu ruošiesi meluoti, būk nuosekli. Gerai, aš atsikratysiu mašinos ir pistoletų. Kaip jau sakiau, negaliu įsakinėti tau, ką daryti, bet jeigu turi kruopelę smegenų, sėsi į pirmą lėktuvą ir grįši su tėvu į Bostoną.

– Mano tėvas čia?

Iš balso ji atrodė pasibaisėjusi.

Pamačiau reikiamą pastatą ir sustojau prie šaligatvio už penkių metrų nuo viešbučio „Sunnyside Beach Resort“ durų. Išsitraukiau mobilųjį ir nuspaudžiau numerį iš neseniai rinktųjų. Pašnekovas atsiliepė po pirmo skambučio.

– Bleikai, ar turi kokių naujienų?

– Pone Čerčai, aš priešais jūsų viešbutį su jūsų dukra.

Tai sakydamas žvilgtelėjau į ją beveik tikėdamasis, kad ji dar kartą mėgins bėgti. Matyt, bėgti jai sekėsi geriausiai. Bet ji nepasijudino, tik pavartė akis susitaikydama su mažesne iš dviejų blogybių.

– Ačiū Dievui. Ji gyva ir sveika?

– Nenukentėjusi.

– Ačiū Dievui. Ačiū *tau*, Bleikai. Esi vertas to užmokesčio. Sakai, šiuo metu esi gatvėje?

– Tikrai taip. Jeigu norite išeiti, neabejoju, kad judu ką nors sumąstysit.

– Tuoju išeisiu.

Vėl pažiūrėjau į Karoliną Čerč. Pažinojau ją vos dvidešimt penkias minutes, bet per ją jau patyriau tiek vargo, kad būtų užtekę metams.

– Paskubėkit.

– JIS JAS PAVĖŽĖJA. KAŽKAIP RANDA Į BĖDĄ PAKLIUVUSIŲ VAIRUOTOJŲ MOTERŲ IR PASIRODO IT KOKS...

– GAILESTINGASIS SAMARIETIS?

– VEIKIAU NEGAILESTINGASIS.

© Paul Stuart Photography Ltd.

MASON CROSS (Meisonas Krosas) – britų autorius, išgarsėjęs trilerių serija apie Karterį Bleiką. Niekas nežino, kas iš tiesų yra Bleikas. Žmogus, kuris neturi nei vardo, nei tapatybės, tik talentą rasti tuos, kurie daro viską, kad jų nebūtų įmanoma rasti. Lietuviškai jau išleistas „Žudymo sezonas“ – pirmoji serijos knyga. Antrajame trileryje „Samarietis“ Karteriui Bleikui teks susiremti su labai klastingu žudiku maniaku.

Santa Monikos kalnuose randami trijų jaunų moterų lavonai. Detektyvė Džesika Alen neabejoja – tai patyrusio žudiko aukos. Visos trys moterys buvo kankinamos ir nužudytos tuo pačiu būdu. Visos rastos su neįprasta rėžtine kaklo žaizda nelygiais kraštais. Detektyvė supranta, kad tai ji jau matė prieš pustrečių metų kitame šalies pakraštyje. Tačiau... anuomet tyrimas buvo nutrauktas. Žudikas liko laisvėje.

Pradėjusi tyrimą Alen greitai prisikasa prie siaubingos tiesos. Serijinis žudikas sadistas pagrobia, kankina ir žudo vienas vairuojančias moteris, kurioms naktį sugenda automobilis. Jo siūloma pagalba baigdavosi baisia mirtimi. Žiniasklaida pavadino maniaką Samariečiu – tik jis nešė ne gailęstį, o mirtį.

Tyrėjams į pagalbą pasisiūlo Karteris Bleikas, neįtikėtinu būdu sugebantis nuspėti žudiko veiksmus. Tai kelia įtarimą – naujasis sąjungininkas atrodo pernelyg panašus į ieškomąjį. Samarietis toliau sėja siaubą, laiko vis mažiau, o Karteriui Bleikui tenka kautis su gerai jį pažįstančiu priešininku. Reikia rasti būdą, kaip sustabdyti žudiką, net jei dėl to tektų atskleisti dalį savo praeities.

Karterio Bleiko pasaulyje nėra vietos gailėsčiui. Įtampa gniaužia kvapą.

ISBN 978-609-466-543-1

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt